

Na predlog Veća za postdiplomske studije Pravnog fakulteta Univerziteta UNION, odlukom Senata Univerziteta UNION u Beogradu od 08.09.2016. godine i 22.11.2016. godine, imenovana je Komisija za ocenu i odbranu doktorske disertacije kandidatkinje Jelene Milenković pod nazivom: „Pravo na pravično suđenje u građanskim sporovima prema članu 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda“ u sastavu: prof. dr Dušica Palačković, prof. dr Saša Gajin i prof. dr Monika Milošević koja, nakon što je istu pregledala, podnosi sledeći:

I Z V E Š T A J

I. Osnovni podaci o disertaciji

Doktorska disertacija „Pravo na pravično suđenje u građanskim sporovima prema članu 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda“ kandidatkinje Jelene Milenković štampana je u formatu A4, ima 282 strane sa proredom 1,5, od čega 254 strane predstavlja tekst disertacije, sadržaj je predstavljen na četiri strane, a korišćena literatura, uključujući domaće i međunarodne izvore na dvadeset i sedam strana sa 548 bibliografskih jedinica i navoda više drugih izvora prava.

Nakon uvodnih razmatranja u kojima kandidatkinja navodi predmet istraživanja, teorijski i praktični cilj kao i naučnu opravdanost istraživanja, disertacija se tematski deli na dva dela. Prvi deo nosi naziv “Ljudska prava kao prirodnopravni pojam, ljudsko pravo na pravično suđenje”, koji se sastoji iz dve glave („Ljudska prava i ljudsko pravo na pravično suđenje, dilema o njihovoj prirodnopravnoj ili pozitivnopravnoj prirodi“ i „Pozitivno ljudsko pravo na pravično suđenje i prirodnopravni koncept njegove zaštite pred Evropskim sudom za ljudska prava“). Drugi deo nosi naziv “Pravo na pravično suđenje u građanskim sporovima prema članu 6 Evropske konvencije i praksi Evropskog suda za ljudska prava i njegove dimenzije“, i on se sastoji iz četiri glave. Prva glava posvećena je „Pojmu rasprave (spora) o građanskim pravima i

obavezama zaštićenih čl. 6, st. 1 Evropske konvencije“. Druga glava nosi naziv „Prava koja se odnose na postupajući sud“, treća „ Prava koja se odnose na stranke u postupku“ i četvrta „ Prava koja se odnose na sudski postupak“. U zaključnim razmatranjima, kandidatkinja daje osvrt na garancije prava na pravično suđenje u svetlu Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama i njenog člana 6, prakse Evropskog suda za ljudska prava, ali i srpskog pozitivnog prava, kao i prakse srpskih sudova.

II. Prikaz sadržaja disertacije

U uvodnom delu, koji nosi naziv “Uvod”, kandidatkinja razmatra predmet istraživanja disertacije- ljudsko pravo na pravično suđenje i garancije iz člana 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, koje se odnose na sporove o građanskim pravima i obavezama. U tom pravcu, kao osnovni teorijski i praktični cilj istraživanja, ističe dokazivanje hipoteze da se pozitivnopravno gledište ljudskih prava, čiji je deo pravo na pravično suđenje, ne može posmatrati bez njegove prirodnopravne dimenzije. Pored toga, cilj istraživanja disertacije sa jedne strane, jeste analiza garancija iz člana 6, stav 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama i praksa Evropskog suda u vezi sa povredama ove odredbe (isključivo u sporovima o građanskim pravima i obavezama). Sa druge strane, istraživanje je usmereno na analizu nacionalnog pravnog sistema Republike Srbije, kao države potpisnice Evropske konvencije, a radi unapređivanje efikasnosti pravosudnog sistema u Srbiji i njegovog kvaliteta u pružanju pravne zaštite. Kao naučnu opravdanost ove teme, kandidatkinja navodi veliki broj predstavlki pred Evropskim sudom za ljudska prava vezanih za povredu prava na pravično suđenje, sa posebnim osvrtom na predstavlke protiv Republike Srbije zbog povrede ovog prava.

Glava 1 prvog dela (“Ljudska prava kao prirodnopravni pojam, ljudsko pravo na pravično suđenje”) nosi naziv „Ljudska prava i ljudsko pravo na pravično suđenje, dilema o njihovoj prirodnopravnoj ili pozitivnopravnoj prirodi“, podeljena je na nekoliko poglavlja. Prvo poglavlje posvećeno je istorijskom razvoju i zajedničkim obeležjima ideje ljudskih prava kao prirodnog prava i pozitivnog prava. U ovom poglavlju kandidatkinja se bavi razvojem teorije prirodnog prava do nastanka prvih pozitivnopravnih dokumenata o ljudskim pravima, te daje prikaz prirodnopravne filozofske misli, zadržavajući se na najznačajnijim teorijama ove škole, poput antičke, teološke, tomističke, racionalističke i racionalističko-apsolutističke teorije, do savremenih teoretičara jusnaturalizma. Zatim, prelazi na analizu prvih dokumenata koji regulišu

pitanje ljudskih prava i njihov dalji razvoj, te na savremenu prirodnopravnu teoriju i dileme o karakteristikama ljudskih prava, dakle od njihovih početaka u konstitucionalnim aktima iz XVIII veka, sve do internacionalizacije ljudskih prava posle Drugog svetskog rata i do danas važećih međunarodnih dokumenata, kao i pravnu teoriju u vezi sa ovim pitanjem.

Glava 2 prvog dela nosi naziv „Pozitivno ljudsko pravo na pravično suđenje i prirodnopravni koncept njegove zaštita pred Evropskim sudom za ljudska prava“. U ovoj glavi, kandidatkinja se u prvom poglavlju najpre bavi pozitivnopravnim aspektom prirodnog ljudskog prava na pravično suđenje, počev od Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, preko američke Povelje o (ljudskim) pravima, Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima, Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima, Afričke povelje o pravima čoveka i naroda, do Ustava Republike Srbije. Zatim, kandidatkinja u drugom poglavlju prelazi na razmatranje uloge Evropskog suda za ljudska prava u zaštiti prava na pravično suđenje u skladu sa prirodnopravnim principima. U ovom poglavlju kandidatkinja ističe stav prirodnopravnih teoretičara o neophodnosti usklađivanja pozitivnog prava sa prirodnim pravom. Ukoliko to ne bi bio slučaj, prioritet će imati prirodno pravo nad pozitivnim. Kandidatkinja onda rezonuje da, ako se pozitivnopravnom konvencijskom odredbom ne uspeva zaštititi neko ljudsko pravo pojedinca koji se obratio Evropskom sudu tim povodom (u ovom slučaju ljudsko pravo na pravično suđenje), Sud će moći da se kreće, ne samo izvan, već i nasuprot izričito propisanim pozitivnopravnim konvencijskim garancijama, da bi zaštitio ljudsko pravo koje pojedincu pripada, uz napomenu da Sud ova kršenja pravda „ciljem i svrhom Konvencije“. Sud, dalje navodi kandidatkinja, pri tom, propušta da zauzime jasan stav o tome šta je „cilj i svrha Konvencije“. Kandidatkinja, dakle, rezonuje da je pojam ljudskog prava na pravično suđenje širi od svog pozitivnopravnog aspekta, te da se Evropski sud u svom tumačenju člana 6, stav 1 Evropske Konvencije ponaša u skladu sa prirodnopravnim principima na kojima je sama Konvencija zasnovana.

U drugom delu disertacije, koji nosi naziv „Pravo na pravično suđenje u građanskim sporovima prema članu 6 Evropske konvencije i praksi Evropskog suda za ljudska prava i njegove dimenzije“, kandidatkinja se bavi analizom sudske prakse Evropskog suda i stavovima zauzetim povodom poštovanja, odnosno kršenja prava na pravično suđenje. U prvoj glavi drugog dela, razmatra se pojam rasprave (spora) o građanskim pravima i obavezama zaštićenih čl. 6, st. 1

Evropske konvencije, kako u formalnom, tako i u materijalnom smislu. Kandidatkinja navodi da se srpski zakonodavac u većoj meri vodio formalnim kriterijumima za određivanje pojma spora o građanskim pravima i obavezama, dok u praksi Evropskog suda prevladava materijalni kriterijum, te da se pod ovim pojmom u konvencijskom značenju podrazumeva i upravni postupak, odnosno upravni spor. Ipak, kako navodi kandidatkinja, novim izmenama Zakona o upravnim sporovima Republike Srbije predmet upravnog spora širi je od upravne stvari, te može biti i neko građansko pravo i obaveza, ukoliko nije predviđena drugačija sudska zaštita. U okviru ovog poglavlja, kandidatkinja se dalje bavi obimom građanskih prava i obaveza zaštićenih članom 6, stav 1 Evropske konvencije u praksi Evropskog suda (radna prava, imovinskopravni odnosi, ekonomski interesi kao imovinska prava, prava intelektualne svojine kao imovinska prava, obligaciona prava kao imovinska prava, prava na penziju i socijalna davanja kao imovinska prava, stvarna prava kao imovinska prava). Zatim, kandidatkinja analizira imovinskopravne odnose u Republici Srbiji, primećujući izvesnu kontradiktornost u zakonodavnim rešenjima kada su u pitanju upravne i imovinske stvari. Tako, na primer, primećuje kandidatkinja, postupak eksproprijacije u Srbiji ne predstavlja sudski postupak o građanskim pravima i obavezama, već ga sprovodi i rešenje donosi služba opštinske uprave; postupci za izdavanje dozvola su upravni postupci; određivanje naknade za ekspropriisanu nepokretnost obavlja se u vanparničnom postupku; postupci iz penzijskog i invalidskog osiguranja, zdravstvenog osiguranja, gde se prava po tom osnovu ostvaruju kod nadležnog fonda, a u postupku ostvarivanja prava, primenjuju se odredbe zakona kojim se uređuje opšti upravni postupak. Ipak, budući da su ovo postupci u kojima je predmet odlučivanje o imovinskim stvarima, Sud ih podvodi pod garancije iz člana 6, stav 1 Evropske konvencije, bez obzira na rešenje koje daje nacionalno pravo.

Kandidatkinja se dalje bavi analizom porodičnih odnosa koji su zaštićeni članom 6, st. 1 Evropske konvencije, te pravima koja nisu zaštićena pomenutim članom, kroz analizu prakse Evropskog suda.

Druga glava drugog dela disertacije, nosi naziv „Prava koja se odnose na postupajući sud“. U ovoj glavi kandidatkinja razmatra najpre pravo na pravično suđenje od strane nezavisnog i nepristrasnog suda osnovanog zakonom, praveći razliku između suđenja od strane nezavisnog suda i suđenja od strane nepristrasnog suda. Suštinska nezavisnost, kako kandidatkinja primećuje jeste nezavisnost od spoljnih i unutrašnjih pritisaka na pravosuđe (najpre se vezuje za tripartitnu

podelu vlasti i pritiske i nedostojne uticaje izvršne i zakonodavne vlasti na sudsku vlast), a Evropski sud stavlja poseban akcenat na uticaj izvršne vlasti i na pravosude u celini i na svakog njegovog člana. Prema Evropskom sudu, način ispitivanja nezavisnosti domaćeg suda je i način imenovanja i razrešenja sudija. Prema Evropskoj povelji o zakonu za sudije, ključnu ulogu bi trebalo da ima pravosudno telo nezavisno od izvršne i zakonodavne vlasti. Za pojam nezavisnosti, bitno pitanje jeste i trajanje sudijskih mandata. Zatim, kandidatkinja prelazi na pojam nepristrasnog suda, te navodi da se nepristasnost ogleda u odnosu sudije prema konkretnom predmetu i strankama u postupku. U tom cilju, Preporuka Komiteta ministara Saveta Evrope o sudijama (CM/Rec(2010)12), savetuje državama način raspodele predmeta i jasne razloge i načine izuzeća sudija. Dalje, kandidatkinja razmatra pojam subjektivne i objektivne nepristrasnosti, kao i pojam suda zasnovanog na zakonu, kao konvencijskog pojma, uz analizu prakse Evropskog suda. Kandidatkinja dalje, prelazi na razmatranje suđenja od strane nezavisnog i nepristrasnog suda osnovanog zakonom u pravnom sistemu Republike Srbije i prema praksi Evropskog suda protiv Republike Srbije. U tom cilju, razmatra pojam nezavisnog suda, zatim pojam nepristrasnog suda, i pojam suda zasnovanog na zakonu, u svetlu pozitivnog prava Republike Srbije, ali i praksi Evropskog suda protiv Republike Srbije.

U Glavi 3 drugog dela disertacije „Prava koja se odnose na stranke u postupku“, kandidatkinja najpre razmatra pojam prava na pristup sudu („Pojam prava na pristup sudu i njegova relativna priroda“), kao konvencijski pojam, ali i kroz praksu Evropskog suda. Ovo pravo garantovano je članom 6 Evropske konvencije, ali je i u tesnoj vezi sa članom 13 ove konvencije. Kandidatkinja navodi da pravo na pristup sudu i način njegovog ostvarivanja moraju postojati u nacionalnom pravu da bi ga Sud mogao zaštititi. Takođe, navodi da je priroda ovog prava relativna, što se ogleda u slobodi države da ovo pravo ograniči. S tim u vezi, kandidatkinja razmatra upravo tu relativnu prirodu ovog prava, navodeći da pravo na pristup sudu nije apsolutno, te se bavi načinima njegovog ograničavanja. Ograničenja prava na pristup sudu se zasnivaju na razlozima kao što su interesi javne i nacionalne bezbednost, zaštite zdravlja i morala, ekonomskog blagostanja zemlje... Kandidatkinja navodi da nacionalno zakonodavstvo može ograničiti pravo na pristup sudu na različite načine (predviđanje zakonskih rokova ili rokova zastarelosti, propisi koji se odnose na maloletnike i lica nesposobnim za rasuđivanje)... U analiziranju opravdanosti ovih ograničenja, kandidatkinja se bavi tzv. *Ashingdane* testom, koji uključuje poštovanje same suštine prava u pitanju, legitimnost cilja ograničenja prava i postojanje proporcionalnosti između

sredstava kojim se ograničenje postiže i cilja koji se želi postići. U nastavku analize ograničenja prava na pristup sudu, kandidatkinja navodi personalna i ekonomska ograničenja. Personalna jesu: stranačka i procesna (parnična) sposobnost, imunitet, pravna pomoć i besplatna pravna pomoć (ograničenje prava na pravnu pomoć predstavlja personalno ograničenje, ali mu priroda može biti ekonomska, ako govorimo o besplatnoj pravnoj pomoći, što je veza sa ekonomskim ograničenjima prava na pristup sudu). Kandidatkinja ovo pravo posmatra sa aspekta lica kojima je omogućena besplatna pravna pomoć, onih koji pružaju ovu vrstu pravne pomoći, kao i sa stanovišta ograničenja ovog prava prema praksi Evropskog suda. Pošto se praksa Evropskog suda oslanja i na međunarodno pravo, kandidatkinja analizira kako se pitanje reguliše i u ostalim međunarodnim dokumentima, osim Evropske konvencije, poput međunarodnih sporazuma i konvencija, kao obavezujućim, i u drugim instrumentima koji daju smernice, poput deklaracija, principa, preporuka... U pogledu korisnika pravne pomoći, primećuje kandidatkinja, u uporednom pravu primećuje se ograničavanje korisnika pravne pomoći na fizička lica. Države potpisnice Evropske konvencije imaju izvesnu slobodu da urede ovo pitanje. Kandidatkinja dalje navodi da se kod uređenja ovog pitanja, Evropski sud služi imovinskim kriterijumom, kriterijumom vrednosti predmeta spora, neukosti stranke i stvarnih mogućnosti postulaciono sposobnog pojedinca da se sam brani, odnosno da sam preduzima procesne radnje. Pri tome, uzimaju se u obzir okolnosti poput uzrasta pojedinca, stepena pismenosti, pripadnosti socijalno ugroženoj, odnosno marginalizovanoj društvenoj grupi, i drugo, kao i značaj samog pitanja za podnosioca predstavke i složenost slučaja. Kandidatkinja se dalje bavi delotvornošću pravne pomoći i njenim ograničenjima. Država mora da obezbedi delotvornost ovog prava u svom pravnom sistemu - njen pasivan stav po tom pitanju će se smatrati kršenjem Evropske konvencije. Pitanje delotvornosti pravne pomoći kandidatkinja razmatra i kroz praksu Evropskog suda.

Kao ekonomska ograničenja prava na pristup sudu, kandidatkinja navodi advokatske naknade kao i sudske takse.

Zatim, kandidatkinja prelazi na razmatranje prava na pristup sudu u Republici Srbiji, te se bavi personalnim ograničenjima prava na pristup sudu (stranačkom i parničnom sposobnošću u svetlu pozitivnog prava Republike Srbije). Posebno analizira član 85 Zakona o parničnom postupku Republike Srbije (punomoćnik). U pogledu ekonomskih ograničenja prava na pristup sudu u Republici Srbiji, kandidatkinja navodi da se pitanje visine sudskih taksi nije našlo pred

Evropskim sudom, ali pitanje pristupa reviziji kao pravnom leku i eventualne retroaktivne primene zakona jeste.

U Glavi 4 drugog dela disertacije („Prava koja se odnose na sudski postupak“), kandidatkinja najpre analizira pravo na ravnopravnost, jednakost oružja i kontradiktornost u građanskim sporovima, te pravo na javnu raspravu. Javna rasprava podrazumeva usmenu raspravu, te kandidatkinja razmatra usmenu raspravu pred prvostepenim sudom i usmenu raspravu pred instancionim sudom. Zatim, razmatra sam pojam javne rasprave u svetlu člana 6 Evropske konvencije, ali i kroz praksu Evropskog suda, kao i odstupanja od principa javnosti, te javno izricanje odluka. Kandidatkinja dalje, analizira pravo na javnu, usmenu raspravu i javno objavljivanje sudskih odluka u pravnom sistemu Republike Srbije kroz prizmu srpskog pozitivnog prava, ali i prakse Evropskog suda protiv Republike Srbije. Kandidatkinja iznosi da svi procesni zakoni Republike Srbije, koji se tiču građanskopravne materije u konvencijskom smislu, predviđaju da rešenje o isključenju javnosti mora biti obrazloženo i objavljeno. Ipak, navodi kandidatkinja, iako je zakonodavstvo Republike Srbije po ovom pitanju usklađeno sa garancijama iz Evropske konvencije, praksa zaostaje. Kao sledeće pravo (“Prava koja se odnose na sudski postupak”), kandidatkinja navodi pravo na suđenje u razumnom roku, baveći se samim pojmom ovog prava, kroz međunarodne i regionalne dokumente, a posebno kroz član 6 Evropske konvencije. Iako je pravo na suđenje u razumnom roku bitan deo nacionalnog pravnog sistema država potpisnica Evropske konvencije, veliki broj država ne uspeva da odgovori na zahtev ispunjavanja ovog standarda u potpunosti, primećuje kandidatkinja. Kandidatkinja postavlja kao pitanje-koji se trenutak uzima za početak i kraj sudskog postupka o čijem se trajanju odlučuje. Kada su u pitanju građanski sudski postupci, o dužini postupka će se odlučivati od trenutka otpočinjanja postupka u vezi sa rešavanjem konkretnog spora, pa do trenutka donošenja konačne presude (uzima se u obzir i apelacioni postupak ili postupak po ustavnoj žalbi, ukoliko je predviđena kao pravno sredstvo, kao i postupak po vanrednim pravnim sredstvima, ukoliko su dozvoljena, osim ukoliko je zahtev odbačen od strane Vrhovnog suda). Prilikom računanja vremenskog trajanja procesa, uzeće se u obzir i izvršni postupak. Zatim se kandidatkinja bavi kriterijumima za procenu poštovanja prava na suđenje u razumnom roku, koji su proizašli iz prakse Evropskog suda (složenost pravnih i faktičkih pitanja, značaj spornog pitanja za podnosioca predstavlke, ponašanje stranaka u postupku, te ponašanje nadležnih državnih organa). Zatim, kandidatkinja pruža osvrt na pravo na pravovremeno izvršavanje sudske odluke kao deo

prava na suđenje u razumnom roku (prema preporukama Saveta Evrope, izvršni postupak bi trebalo da bude efikasan, delotvoran, nepristrasan i transparentan, bilo da ga sprovodi sud, bilo izvršitelji), te analizira pravo na pravovremeno izvršenje domaće sudske odluke i pravo na pravovremeno izvršenje odluka Evropskog suda za ljudska prava. Najzad, kandidatkinja analizira regulisanje prava na suđenje u razumnom roku u pravnom sistemu Republike Srbije, uz napomenu da je do stupanja na snagu Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku januara 2016. godine, osnovni izvor prava u ovom smislu bio Zakon o parničnom postupku, čije su dosadašnje izmene i dopune vršene kako bi se poboljšala efikasnost sudskog postupka. Kandidatkinja razmatra i institut ustavne žalbe, kojim je omogućeno da o pojedinačnim kršenjima ljudskih prava konačnu reč daje Ustavni sud. Ipak, veliki je problem, kako kandidatkinja navodi, neizvršavanje odluka Ustavnog suda, čime Ustavni sud, rešavajući po ustavnoj žalbi o kršenju prava na suđenje u razumnom roku, i sam krši ovo pravo, što potencijalno ugrožava institut ustavne žalbe kao delotvornog pravnog sredstva. Kandidatkinja razmatra i pravo na pravovremeno izvršenje sudskih odluka u pravnom sistemu Republike Srbije i navodi da razni izveštaji pokazuju da je jedno od pitanja koja ometaju nesmetan rad pravosuđa pitanje neizvršavanja sudskih presuda, posebno kada su u pitanju radni sporovi, razvod braka i poveravanje dece. Osim toga, povreda prava na pravično suđenje i neizvršenje domaćih presuda proteže se i na stečajni postupak.

U zaključnim razmatranjima („Zaključak“), kandidatkinja daje osvrt na pravo na pravično suđenje, najpre kao prirodno pravo, a zatim i kao pozitivno pravo, garantovano brojnim međunarodnim i regionalnim dokumentima, te osvrt na garancije prava na pravično suđenje u sudskoj praksi.

III. Mišljenje Komisije

Doktorska disertacija kandidatkinje Jelene Milenković „Pravo na pravično suđenje u građanskim sporovima prema članu 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda“ predstavlja celovit naučno-istraživački napor koji je, prema mišljenju članova Komisije, u svemu dao pozitivan rezultat. Tema disertacije predstavlja problem koji je podoban za naučno istraživanje, koji je i društveno, i praktično veoma značajan. Pravo na pravično suđenje se mora braniti budući da predstavlja osnovni element demokratskog društva i vladavine prava, a član 6

Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda jeste jedna od garancija pravičnog suđenja. Pritužbe na sudske postupke čine najveći procenat slučajeva pred organima Konvencije, što odražava verovatnoću da najveći broj ljudi upravo preko sudova dolazi u kontakt s vlašću i ovlašćenjima države, budući da oni sprovode građansku i krivičnu pravdu. Kandidatkinja je koristila široku literaturu, a posebnu vrednost predstavlja izuzetno veliki broj predmeta iz prakse najpre Evropskog suda za ljudska prava, a zatim i Ustavnog suda Republike Srbije.

Zamerke koje se mogu uputiti ovom, kao uostalom i svakom drugom radu nisu suštinske, već pre tehničke i stilske prirode i lako mogu biti otklonjene ukoliko autor odluči da svoju doktorsku tezu u budućnosti objavi.

IV. Ocena i predlog Komisije

Na osnovu svega izloženog u ovom Izveštaju, Komisija smatra da rad kandidatkinje Jelene Milenković pod naslovom „Pravo na pravično suđenje u građanskim sporovima prema članu 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda“ u svemu ispunjava uslove koji se po zakonu i Statutu Fakulteta i Univerziteta Union zahtevaju za izradu doktorske disertacije, da je naučno osnovana i podobna za javnu odbranu, pa predlaže Nastavno-naučnom veću Pravnog fakulteta i Senatu Univerziteta Union da prihvate ovaj pozitivni Izveštaj po kome doktorska disertacija Jelene Milenković ispunjava uslove za javnu odbranu i da Senat donese odluku o njenom zakazivanju.

U Beogradu, 01.12.2016.

Članovi Komisije:

Prof. dr Dušica Palačković

Prof. dr Saša Gajin

Prof. dr Monika Milošević